

Mahallede İnşaat Var!

Minik ve arkadaşlarının mahallesinde yeni bir inşaat başlamıştı. Tüm çocuklar inşaatı görebilmek için can atıyordu. Ama inşaatın çevresi kapatılmıştı. Sürekli makine ve insan sesleri geliyordu ama kimse bir şey göremiyordu. Karamel'in babası bile, yalnızca arada bir havaya kalkan kepçenin ucunu görebiliyordu. Burada çalışanları, kullandıkları makineleri, araçları görmeyi hepsi de çok istiyordu. Birden, sokağın başında bir kamyon belirdi. Kamyon inşaatla gelmişti. Yol kenarından ilerleyerek kamyonun durduğu inşaatın girişine ulaştılar. Sonunda bir şeyler görebileceklerdi.

İnşaatın girişine vardıklarında karşılarında bir adam gördüler. Başında beyaz bir şapka vardı ve çok ciddi duruyordu. Adam onların yanına geldi...

"Merhaba
çocuklar.

İnşaatı mı merak
ettiniz?"

"Eveet!"

"Çocuklarla
birlikte inşaata
bakabilir miyiz?"

Beyaz şapkalı adam "Hepinize bir baret bulursak ve benim yanımdan ayrılmazsanız olabilir. " diye yanıtlarken Minik hemen "Baret de nedir?" diye sordu. Beyaz şapkalı adam, inşaata giren herkesin baret takması gerektiğini söyledi. İnşaatlarda her an başa bir şey düşebileceğini ve baretin başı koruduğunu söyledi. İnşaatla hiçbir zaman izinsiz girmemeleri gerektiğini de anlattı. Sonra Çekirdek adama görevini sordu. Adam da, bu inşaatın şefi olduğunu, her işle onun ilgilendiğini anlattı. Bu arada, hepsine birer baret verdi. Baretin çok sert ve özel bir şapka olduğunu o zaman anladılar. Herkes baretini takınca inşaat şefi "Haydi sizi burada çalışanlarla tanıştırayım." dedi.

Hep birlikte ilerlediler. Burası çok hareketli bir yerdi. Kepçelerle kocaman bir çukur açılıyordu. Sürekli boş kamyonlar geliyor, çukurdan çıkan topraklar kamyonlara dolduruluyordu. Dolan kamyonlar inşaat alanından çıkıp gidiyordu. Bir yandan da çukurun yakınına inşaatta kullanılacak malzemeler taşınıyordu. Uzun uzun demirler, borular, tuğlalar ve daha bir sürü şey..!

Elindeki kocaman kâğıflara bakan bir adamın yanına geldiler. İnşaat şefi, "Sizi inşaat mühendisimizle tanıştırayım" dedi.

"Heey,
demek
konuklarımız var.
Hoşgeldiniz!"

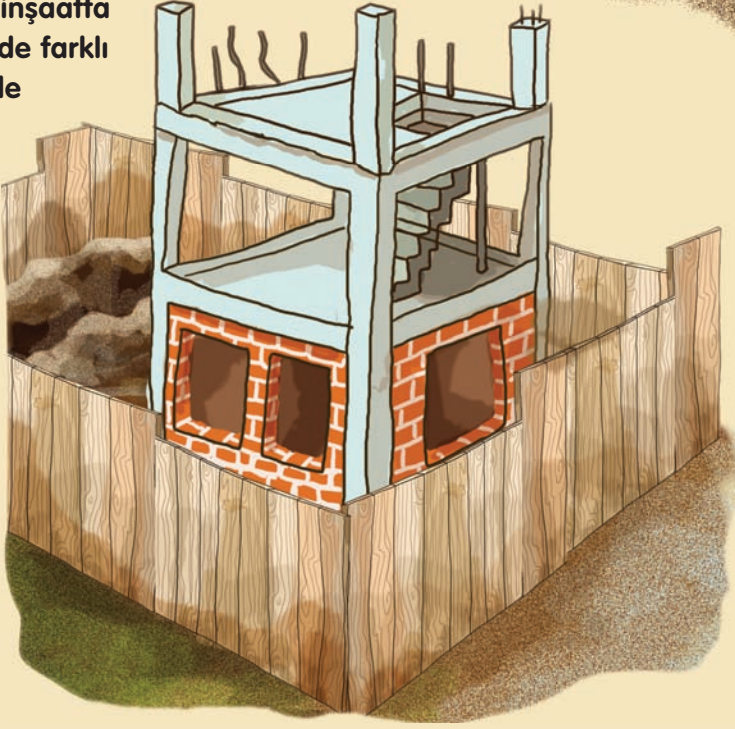
"Sizin
göreviniz ne?"

Mühendis onlara "Benim görevim bu inşaatın sağlam olması için hesaplamalar yapmak. Bu yüzden bu çukur kazılmadan önce gelip burayı inceledim. Yapacağımız binanın özelliklerini belirledim. Örneğin, bu çukurun ne kadar derin olması gerektiğini hesapladım. Binada kullanılacak çimento ve demir miktarını da hesapladım. Burada gördüğünüz her şey, benim hesaplarıma ve mimarın çizdiği bu plana göre yapılıyor. Çekirdek, "Mimar nerede?" diye sordu. Mühendis, "Mimarımız şu anda burada değil. Ama ben onun hakkında size bilgi verebilirim. Mimar, binanın tasarımını yapar. Ayrıca, evlerin kaç odalı olacağına; mutfağın nerede yer alacağına hep o karar verir. Bu kararını da böyle bir planda çizerek anlatır.

O sırada Minik, kocaman kepçeye doğru koşmaya başladı. Karamel ve Çekirdek "Minik duuuur!" diye bağırdılar. Neyse ki kepçeyi kullanan adam Minik'i fark etti ve aracı hemen durdurdu. Sonra araçtan indi. Böylece onunla da tanıştılar. Ama Minik'e bir şey olacak diye çok korkmuşlardı.

Artık eve dönmeleri gerekiyordu. Oysa bu inşaatta tanışabilecekleri daha çokook kişi vardı. Hepsi de farklı işler yapıyordu. Ama bir inşaatta çalışan herkesle tanışmalarına da olanak yoktu. İnşaat ilerledikçe farklı kişiler de çalışmaya gelecekti. Duvarları örenler, boruları ve kabloları döşeyenler, pencere ve kapıları takanlar, boya yapanlar, mutfak ve banyolarda seramikleri döşeyenler, küvet ve lavaboları takanlar, asansörü kuranlar gibi... Artık inşaatı dışardan izleyeceklerdi.

Günler geçtikçe yapılan binayı ve içinde çalışanları dışardan da görmeye başladılar. İnşaatın bitmesine çok az zaman kalmıştı.

Ancak Minik ve arkadaşları, son zamanlarda mahallelerindeki inşaattan başka bir şeyle daha ilgileniyorlardı: Karamel'in babasıyla birlikte yaptıkları küçük oyun evinin inşaatıyla..!

Meltem Yenal Coşkun
Çizimler: Tülay Sözbir Seidel